

Sfântul Anton Carte de rugăciuni

Nihil obstat - Pr. dr. Florin Bozântan

© 2009, Editura Galaxia Gutenberg

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Sfântul Anton - Târgu Lăpuș; Galaxia Gutenberg,
2009

ISBN 978-973-141-119-4

243:282

Redactor: Cristian Șoimușan

Tehnoredactor: Georgiana Tremurici

Editura Galaxia Gutenberg

435600 Târgu Lăpuș, str. Florilor nr. 11
tel/fax: 0262 385786; mobil: 0723 377599
e mail: comercial@galaxiagutenberg.ro
www.galaxiagutenberg.ro
www.librariilegutenberg.ro

Sfântul lumii întregi

Toată lumea îl cunoaște pe Sfântul Anton și vorbește de binefacerile ce le împarte tuturor aceluia care aleargă la dânsul. Recunoaște, de asemenea, că puterea acestui sfânt întrece adesea așteptările evlavioșilor care își pun încrederea în el. Faima de Făcător de minuni ce o avea, încă de pe pământ, i se cuvine și azi, iar creștinătatea toată i-o acordă cu bucurie. Bisericile zidite în cinstea lui sunt nenumărate; altarele închinare amintirii lui se găsesc atât în catedralele mărețe ale orașelor, cât și în modestele bisericuțe de la sate. Icoana lui, prezentă în casele creștine, străjuiește, de la loc de cinste, fericirea familiilor, putem zice, pe întreg cuprinsul pământului.

Sfântul Anton este sfântul universal, și această popularitate i-a adus-o tocmai faima minunilor sale. Totodată el este și un strălucit model de sfințenie creștinească. Virtuțile sale eroice au fost acelea ce l-au făcut atât de plăcut lui Dumnezeu și au dat totdeauna putere deosebită rugăciunilor lui. Se cuvine, deci, ca toți creștinii să-l aibă ca exemplu de urmat în virtuțile creștinești, pentru ca, imitându-l, să-l înduplece mai ușor a mijloci pentru dânsii la Dumnezeu spre a le dobândi harurile cerute. Iată pentru ce, la datele cele mai însemnate din viața lui, trebuie să unim și îndemnul la imitarea însușirilor sale sufletești, care l-au făcut să fie iubit de Dumnezeu și de oameni și i-au adus mărirea nepieritoare de sfânt cunoscut oriunde; sau cum îl numea Papa Leon al XIII-lea: Sfântul lumii întregi.

Primii pași

Lisabona, frumoasa capitală a Portugaliei, este locul unde s-a născut Sfântul Anton, la 15 august 1195, dintr-o familie coborâtoare din nobila viță a Bouillonilor. Tatăl său se chema Martin de Bouillon, om de vază la curte, ministru și vistiernic regesc, dar mai presus de toate, un bun creștin. Mama sa a fost Maria Tereza Treveira, nobilă și ea de sânge, dar și mai nobilă prin virtute. La botez primi numele de Ferdinand. Mai apoi, însă, când a intrat în Cinul Franciscan, și l-a schimbat în acela de Anton. Sub ochii veghetori ai părinților, Ferdinand a crescut un copilul curat la suflet și la trup, asemenea crinului alb din grădina cerului. Îi plăcea rugăciunea și petrecea bucuros ceasuri întregi, zilnic, în casa Domnului,

închinându-se cu credință și slujind preoților la sfântul altar. Avea o minte ageră, pătrundea ușor orice adevăr, de aceea de timpuriu s-a apucat de învățătură și, ca să poată să se adâncească mai liber în știință, a intrat în seminarul catedralei – pe atunci singura școală superioară căutată. Inima lui cea bună, milostivă cu cei săraci, avea să se desăvârșească aici și mai mult și, prin virtuțile creștinești deprinse, să se facă vrednic de daruri minunate suprafirești.

Odată, voind să alunge o ispită de neîncredere în Dumnezeu, cu care diavolul îl necăjea, pe când se ruga la altarul Maicii Domnului, făcu o cruce cu degetul pe scara de marmură. Ispita dispăru, însă crucea rămase întipărită, ca și cum ar fi fost făcută pe o ceară moale. Cu această minune începe seria de biruințe pe care acest om al lui Dumnezeu avea să le câștige asupra diavolului.

Când împlini 15 ani, cunoscu pe deplin deșertăciunea pământească și, pentru a-și pune la adăpost virtuțile îngerești, pe de o parte, și pentru a se ști dăruit cu totul în slujba lui Dumnezeu, pe de altă parte, se călugări în Mănăstirea Canonicilor regulari ai Sfântului Augustin, din apropierea orașului său natal, Lisabona. Dorind apoi o deplină singurătate, după care se zbătea sufletul său, trecu în mănăstirea din Coimbra.

Râvna cea mare cu care a pornit pentru deprinderea virtuților călugărești și știința luminoasă ce o agonisise timp de 9 ani, îl duc la darul preoției, pe care l-a primit în anul 1219. Întâmplările minunate se țin de acum lanț în viața lui Ferdinand. A însănătoșit un călugăr grav bolnav, învelindu-l cu haina sa. Într-o dimineață, aude clopotul ce vestea timpul cel mai însemnat al Liturghiei, dorința i se aprinde să se închine și el Sfintei Euharistii, și zidurile casei se dau în lături,

iar el poate astfel să se închine ca și cum ar fi fost acolo de față.

Anton franciscan

În anul 1220 se aduc cu mare cinste în Coimbra moaștele celor dintâi martiri din cinul franciscan: Bernard, Petru, Acursiu, Audiut și Oton. Trimiși de Sfântul Francisc în Maroc, acești călugări au predicat Evanghelia cu mare curaj și au luminat pe mulți cu învățătura lui Hristos. Pentru acest lucru, sultanul Miramolin i-a pus în lanțuri și a poruncit să fie apoi tăiați în bucăți și aruncați la câini. Însă Dumnezeu a preamărit moartea aceasta groaznică a slugilor Sale cu mari minuni și creștinii s-au grăbit să adune și să cinstească moaștele lor, aducându-le în țară creștină, cu mare pompă. Ferdinand luă parte la sărbătorire și, cuprins de dorul muceniciei, trece la franciscani, ca să poată

merge și el în misiuni, și aici să-și dea viața pentru credință. Avea atunci 25 de ani.

Despărțirea lui Ferdinand de confracții augustinieni a fost foarte dureroasă. Superiorul, văzând tăria cu care voia să urmeze regula cinului franciscan, l-a binecuvântat, zicându-i: „Mergi în pace, fiule, sunt sigur că te vei face sfânt”. Vorbele acestea s-au adevărat întocmai. În mănăstirea franciscană, fratele Anton este un exemplu pentru toți. Credința vie, nădejdea neclintită, dar mai ales dragostea aprinsă pentru Dumnezeu și pentru aproapele îi fac sufletul tare și îi dau curaj pentru lucruri mari. El cere să plece în Africa, în urma confracțiilor săi, morți nu demult pentru credință. Dorința i se împlinește și pleacă fericit cu o corabie spre Maroc. Însă Pronia dumnezeiască îl voia în altă muncă apostolică. Ajuns în Africa, se îmbolnăvește și e obligat să se întoarcă. O furtună se dezlănțuie cu mare furie pe mare

și, în cele din urmă, după grele încercări, ajunge în Sicilia (Italia).

În acel an 1221, Sfântul Francisc, întemeietorul franciscanilor, ținu în Assisi marea adunare a tuturor fiilor săi sufletești, rămasă în istorie sub numele de Adunarea Rogojinilor, pentru că cei 5.000 de călugări au stat în câmpul Sfânta Maria degli Angeli sub corturi de rogojini. Anton plecă și el cu ceilalți călugări din Sicilia și-atunci cunoscu și vorbi întâia oară cu Sfântul Francisc. Nimeni nu descoperi însă virtuțile cele frumoase ale lui Anton. După adunare, a fost luat de superiorul Graziani din Romagna în mănăstirea Monte Paolo, lângă Bologna. Viața lui în acest schit, retras între munți, a fost rugăciunea, învățătura și munca în cele mai umile îndeletniciri. Însă este scris că cine se smerește va fi înălțat. Sosise în sfârșit și pentru Anton timpul mării.

Predicator și făcător de minuni

Era în anul 1222. Se ținea sfințire de preoți la Florii și, nefiind cine să predice, Anton fiind de față, primi poruncă să se urce în amvon și să țină el predica de ocazie. A fost o revelație! Atunci s-a văzut cât dar dumnezeiesc se adăpostea în acest om umil, câtă putere de convingere avea în cuvânt. Sfântul Francisc, aflând de cele întâmplare, îl numi predicator, iar pentru a-i arăta stima ce o avea pentru dânsul, îi zicea episcopul meu.

Anton se puse cu tot zelul în slujba sufletelor și alerga acolo unde era primejdia mai mare. Timpurile erau foarte triste și moravurile stricate. Puterea lui de a convinge, ajutată de știința teologică ce o stăpânea, și